

حضرت امام حسن عسکری علیه السلام یازدهمین پیشوای شیعه است، رهبری که در تمام عمر کوتاه خویش (۲۸ سال) مدتی را در پادگانی در سامرا، به همراه پدرش امام هادی علیه السلام، تحت مراقبت بسیار شدید دستگاه استبدادی خلفای بنی عباس قرار داشت، و بعد از شهادت پدر بزرگوارش، این حالت استمرار یافت و نیز بارها به زندان جباران زمان، گرفتار شد.

دوران امامت آن رهبر بزرگ الهی بیش از شش سال به درازا نکشید.

آن بزرگوار، همانند پدرانش به همه فضائل و خوبی ها آراسته و از همه بدی ها پیراسته بود. او آن چنان در قلّه شکوهمند کمال و فضیلت قرار داشت که نه تنها دوستان و پیروانش او را ستوده اند بلکه دشمنان کینه ورز و سرسخت، به مدح و ستایش او پرداخته اند. برای نشان دادن این حقیقت، نمونه ای اشاره می شود.

احمد بن عبیدالله بن خاقان - که پدرش از مهره های مهم دستگاه خلافت ستم پیشه بنی عباس و از وزیران آن به شمار می رفت و خود نیز از مخالفان و معاندان سرسخت امامان علیهم السلام بود و که در برهه ای، از طرف حکومت، مسئولیت گرفتن مالیات را در قم، به عهده داشت - می گوید: من در سامرا ندیدم و نشناختم مردی را در میان علویان، همانند حسن بن علی.

وی از جهت وقار، عفاف، بزرگواری و بخشندگی، در میان علویان، فرماندهان ارشد نظامی، وزراء و همه مردم، «نمونه و الگو» بود. و با هر کس سخن می گفتی، او را می ستود و به نیکی یاد می کرد.

روزی ابو محمد بر پدرم عبید الله بن خاقان وارد شد، من او را نگریستم؛ آثار بزرگی و عزت و جلالت از سیمای او پیدا بود. پدرم، مقدم او را گرامی داشت و او را بسیار تکریم کرد. من از این روش پدرم، ناراحت و عصبانی شدم، از او سبب این بزرگداشت را پرسیدم، و خواستم که آن شخصیت را به من معرفی کند، پدرم گفت:

«او پیشوای شیعیان و بزرگ خاندان بنی هاشم است. او کسی است که شایستگی پیشوایی امت را دارد، چون خصلت‌های برجسته ای دارد؛ همچون: فضیلت، پاکی، وقار و متانت، صیانت نفس، زهد و بی رغبتی به دنیا، عبادت، اخلاق نیکو، صلاح و تقوا.»

آنگاه احمد بن عبیدالله می افزاید: ابومحمد ابن الرضا، در نهایت بزرگی و والائی بود.»

اصول کافی، ج ۱، ص ۵۰۳؛

مناقب آل ابی طالب (ع)، ج ۴، ص ۴۲۳؛

سیره‌الائمہ، ج ۲، ص ۵۰۲ Alamdari.ir